INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Simion SURDAN

„FOTBALUL ROMÂNESC NU ARE JUCĂTORI DE... CONT PROPRIU“

- LA NOI, PROBLEMA BĂTRINEȚII JUCĂTORULUI E GREȘIT PUSĂ
- NOI NU PUTEM JUCA FOTBAL CA ENGLEZII
- INTERNAȚIONALUL ANDROVICI M-A AJUTAT SĂ DEVIN MEDIC
- SÎNT MÎNDRU CĂ AM RĂMAS FOTBALIST TIMIȘOREAN, ÎN CIUDA TENTAȚIILOR

Simion Surdan, mijlocașul Politehnicii Timișoara, este unul dintre stîlpii fotbalului în orașul de pe Bega. La C.F.R. sau la Politehnica, Surdan s-a impus cu autoritate — în rîndul coechipierilor săi — printr-o seriozitate aproape de neconceput în viața unui fotbalist.

Astăzi, Simion Surdan este medic stomatolog, are 34 de ani și continuă să fie unul dintre jucătorii de bază ai tinerei echipe studențești timișorene. El nu este omul care să se cramponeze de echipă deoarece are destule dificultăți profesionale în momentul de față, datorită programului deseori încărcat al echipei ; Simion Surdan rămîne, pur și simplu, un entuziast care continuă să joace pentru că **„așa a apucat de cînd se știe“.** De altfel, permiteți-i reporterului acestor rînduri să sugereze conducerii clubului timișorean să organizeze în cursul acestui an o zi de fotbal închinată celui care împlinește în vară 20 de ani de activitate pe gazon.

Acestea fiind spuse, să trecem la interviul propriu zis...

— Așadar, doctore Surdan, continui să joci...

— Mai joc pentru că a trebuit, în interesul echipei. Am fost chemat să joc, și joc. Trebuie să vă mărturisesc că am vrut să evit declinul fotbalistic, care nu-i un lucru prea plăcut, mai ales că deseori tribuna e foarte rea cu jucătorii trecuți de o anumită vîrstă. M-a încurajat, însă, gîndul că mă simt foarte tînăr și mai ales formidabila schimbare intervenită în structura tribunei noastre timișorene, care a adunat, parcă, în ultimul an, toate exemplele frumoase din ultimii 50—60.

— Vorbești de tinerețe. Cînd această afirmație e făcută de un medic, ea capătă o valoare în plus pentru reporter.

— Nu vreau să fac o pledoarie *pro domo*. Oricum, eu voi abandona fotbalul, poate chiar în cursul acestui an. Dar trebuie să fac observația că, la noi, problema bătrîneții jucătorilor e pusă, hai să găsesc un termen mai dulce, în mod greșit. Iată, de pildă, eu am fost primul la *testul Cooper*, la recentele probe de control. E un exemplu. Dar să presupunem că asta e o excepție. Există, însă, nenumărate alte exemple. Ce s-ar fi întîmplat, de pildă, dacă un mare „expert“ ar fi spus, acum 4—5 ani, că Altafini e un jucător bătrîn ? La noi, bătrînețea jucătorului nu e determinată de un examen serios, care să-i fixeze vîrsta fiziologică, ci de vorbe în doru-lelii. Spune cineva : *„Ia să mai terminăm cu bătrînii ăștia !“* și spiritul de imitație triumfă imediat, mai mult ca să facă plăcere celui care a admis această idee colosală. Pentru mine, de pildă, Sătmăreanu este un jucător foarte tînăr. Mă uit la el cum joacă și-mi dau seama că mai are foarte mult de jucat. Dar pentru că lumea spune uneori : *„Da' tare de mult joacă Sătmăreanu ăsta !“*, corul repetă vorba și așa se creează faima că Sătmăreanu e un jucător bătrîn.

— Există, totuși, o nevoie de primenire.

— Există, fără îndoială. Și e foarte obiectivă. Numai că, în acest caz, jucătorul *care vine*, adică tînărul talentat în care se pun speranțe, trebuie să aibă, în momentul înlocuirii, o valoare apropiată de cel care urmează să fie înlocuit. Știu că unii vor spune : *„Surdan a îmbătrînit și el“* și judecata lui urmează, în mod firesc, desenul vîrstei. „Eu, însă, vreau să spun că, în fotbal, lucrul cel mai ușor este „să-ți manifești speranța că așa și pe dincolo...“ Acest mod de a pune problema nu-l costă nimic pe cel care *produce* speranțe în serie. Principalul e că speranțele sună frumos și că n-ai de pierdut nimic din asta.

— S-a observat, totuși, la unii jucători, un simptom de oboseală.

— Știu la cine vă referiți. La Radu Nunweiller. Iar eu nu pot să fiu de acord. Poate pentru că am fost admiratorul acestui mare jucător. Cînd mă uit la Radu, pe teren — și asta se întîmplă, de cele mai multe ori, la televizor — îmi dau seama că e tare înhibat. Radu Nunweiller trăiește, în fond, o mare dramă. Prin jocul său, el a recunoscut, cu toate riscurile care decurg din asta, că noi nu putem juca așa cum joacă englezii, de pildă. Dar lumea dorește, din tribună, ca noi să jucăm, dacă se poate, mai bine ca englezii. Din această cauză, Radu Nunweiller a fost considerat ca fiind jucătorul care reprezintă tot ceea ce este vechi în fotbalul nostru. Aș vrea să mă înșel, dar el a fost barometrul echipei noastre naționale și, în orice caz, omul care a servit echipa tocmai pentru că a fost atît de ponderat într-un joc în care, dacă ne-am fi luat la harță, n-am fi avut prea multe șanse.

— Să-i lăsăm pe ceilalți, doctore Surdan. Spune, te rog : ești mulțumit de ce ai făcut pînă acum ?

— Pentru un copil care joacă fotbal de la 14 ani, adică din 1954, în echipa de... seniori a satului Pustiniș, nu cred că e rău. Pe mine fotbalul nu m-a plictisit niciodată. Și ăsta-i un bun cîștigat. Între timp mi-am făcut și școala. Îi datorez enorm fostului internațional Androvici. Într-o zi, cînd dădeam mai multă atenție fotbalului, Androvici mi-a spus : *„Du-te la școală, Simioane ! Ține-te cu dinții. Pînă la urmă, cu asta te alegi din fotbal. Eu am fost internațional, lăudat prin toate ziarele, dar uite că fac seralul la 40 de ani. Du-te la școală, Simioane !“*. Și m-am dus. Și am reușit să ajung medic stomatolog. Sigur că mă roade, pe undeva, faptul că n-am făcut ceva mai mult în fotbalul „națională“, dar așa a fost să fie. Îmi aduc aminte, am jucat în meciul cu Elveția, la acel 4—2, de la București. Nu cred că am jucat prea rău, deși emoțiile nu mă ocoliseră. Peste cîteva zile, un scriitor pe care, de altfel, îl admir pentru marele său talent de prozator, m-a făcut praf în cuvinte grele. Lovitura a fost foarte puternică, deși aveam 26 de ani. Sau poate pentru că aveam 26 de ani. Eu cred că în meciul acela cu Elveția a trebuit să fie găsit un țap ispășitor. Că așa e la noi. Se caută țapi ispășitori chiar și la victorie. Cred că, într-o bună zi, o să căutăm țapi ispășitori și pentru faptul că nu s-a marcat un gol frumos, de pildă, între minutele 30 și 40.

— E un pic de amărăciune în ceea ce spui.

— Nu. E o vorbă de bătrîn. De altfel, eu sînt foarte împăcat cu mine. S-ar fi putut să fi făcut mai mult, dar am avut două piedici obiective. Prima ar fi școala, căreia i-am consacrat un timp greu de acceptat pentru fotbalul de astăzi. A doua ar fi faptul că am jucat mai ales în Divizia B. Vă asigur eu că Jivan, dacă ar fi continuat să joace la Arad, n-ar fi ajuns în lotul echipei naționale. Dar dacă am reușit să descopăr cauzele obiective, trebuie să vă spun că nu regret cum am procedat. Aș fi putut părăsi Timișoara, dar n-am vrut. A trebuit să apăr aici niște culori ale orașului care m-a ridicat de la Pustiniș. Veți spune că dacă aș fi avut mai multă flacără, aș fi făcut mai mult. Poate. De aici din Timișoara și-au luat zborul, într-o singură zi, pare-mi-se, Hălmăgeanu și Mircea Georgescu. Eu am rămas însă cu mulțumirea că sînt în continuare un fotbalist timișorean.

— Cum reușești să împaci fotbalul cu meseria ?

— Greu. Uneori fac antrenamente între două consultații. Oamenii sînt îngăduitori și acceptă deseori ca doctorul Simion Surdan să revină peste trei ore. Oricum, momentul despărțirii de fotbal a venit. Sînt foarte atent la ce spune fratele meu despre mine. El este principalul meu critic. Nu e specialist în fotbal. E doar inginer chimist, dar e mereu în tribună și nu mă iartă. În ziua în care fratele meu o să spună *stop*, o să fie *stop*.

— Ce zici de problemele echipei naționale ?

— Am putea discuta ceasuri în șir. După părerea mea, *fotbalul românesc nu are jucători pe cont propriu*. Marile echipe au cîte un jucător sau doi care pot schimba soarta unui meci. Veți spune că Dobrin a fost în situația aceasta în meciul cu Cehoslovacia. S-ar putea. Eu cred mai mult că a fost o excepție. Știu că de la Pîrcălab nu avem extreme. Mai știu că dintre toți jucătorii de cont propriu, doar Dumitrache a sfîrîit un pic și a creat mai mult iluzii. Acum s-ar părea că Dumitru este, realmente, un jucător pe cont propriu. Dar e din linia a doua. Iar din linia a doua poți să duci ceva la capăt numai printr-un efort colectiv.

— Ce zici de echipele noastre ?

— Bîjbîie. Doar Universitatea Craiova și-a format un stil de contraatac care-i asigură destule victorii, dar care ar putea să-i producă și destule necazuri. Craiovenii au avut și au în Țarălungă și Marcu două piese foarte potrivite pentru jocul pe care-l practică. Din păcate, Țarălungă a început să fie huiduit, cam ca Radu Nunweiller. Și asta nu anunță nimic bun. În orice caz, ar fi păcat.

— Crezi că vom putea juca pronunțat mai ofensiv ?

— Nu știu. În orice caz, un stil mai ofensiv presupune modificări radicale. Dacă echipa noastră va ști să-și rezolve sarcinile la nivelul de potențial al lui Dinu și Dumitru, atunci poate că s-ar putea face ceva. Dacă, însă, potențialul celorlalți jucători nu se ridică la potențialul acestor doi fotbaliști verificați, atunci riscurile sînt foarte mari.

— Ce crezi despre viitorul fotbalului universitar ?

— E nevoie de eforturi mari. Cert e că școala cere mai mult. La fel și fotbalul. Cu alte cuvinte, e nevoie să introduci doi litri de apă într-o sticlă de un litru. Poate că se poate.

— Ce spui despre viitorul fotbalului timișorean ?

— La Timișoara se simte o mare renaștere a tribunei. A revenit dragostea pentru fotbal. Asist la un fenomen extraordinar. Văd oameni bătrîni purtînd tricouri și șepci alb-violete, adică culorile Politehnicii. Cînd văd acest spectacol, îmi dau seama că noi, cei de la „Poli“, am reușit să facem ceva. În aceste momente mă simt împăcat cu mine însumi.

Ioan CHIRILĂ

DIALOG CU CITITORII

REAMINTIRI DE PE... WEMBLEY

IOAN BETEA (Brășnica — Hunedoara) este, probabil, unul dintre cei mai tineri iubitori ai fotbalului, din moment ce ne roagă foarte-foarte mult să-i dăm o serie de amănunte referitoare la... **„Cel mai senzațional rezultat realizat pînă acum de fotbalul nostru, 1—1 pe Wembley, cu Anglia, în anul 1936. Aș vrea să știu ce jucători au apărut atunci în formația noastră ? Cine a marcat golul și în ce minut ? Ce arbitru a condus partida ?“.**

— Mai înainte de a vă răspunde la întrebări, trebuie făcută o rectificare. Meciul nu s-a disputat în 1966, ci trei ani mai tîrziu, la 15 ianuarie 1969. Iată „11“-le tricolorilor care a obținut acel rezultat excelent în fața campionilor mondiali : Gornea — Sătmăreanu, Boc, Dinu, Deleanu — Anca, Domide, R. Nunweiller — Dembrovschi, Dumitrache, Lucescu. A fost cea mai tînără reprezentativă din întreaga istorie a fotbalului nostru. Dumitrache a marcat, în min. 75, golul egalizator, dintr-un penalty acordat, la un hent în careu al lui J. Charlton, de arbitrul scoțian J. Callaghan.

UN IEȘEAN ȘI PROBLEMELE FOTBALULUI

Ieșeanul FLORIN MÎRZAC, trecînd în revistă multe din problemele fotbalului nostru, consideră printre altele, că ar fi absolut necesar să se înființeze centre de inițiere pe lîngă casele pionierilor, antrenorii să fie angajați prin contracte foarte precise, care să nu fie încălcate după bunul plac al unuia sau altuia, că jucătorii trebuie să fie legitimați pe baza unui regulament de transferări adecvat formării unor cluburi puternice etc. **„Sînt foarte multe de spus în legătură cu toate acestea, în legătură cu faptul că meciurile primei noastre divizii ar trebui să fie programate sîmbăta, în legătură cu faptul că asociațiile și cluburile nu acordă atenția cuvenită schimbului lor de mîine. Pe mine unul m-a surprins total neplăcut încercările de încălcare a hotărîrii F.R.F., privind promovarea unui junior în echipele de B și C. În sfîrșit, aș vrea să închei scrisoarea mea dînd un exemplu concludent de nepăsare față de sport, față de fotbal, îndeosebi. La Tg. Frumos exista o echipă care s-a zbătut cîțiva ani la rînd ca să intre în Divizia C. N-a reușit în tentativa ei, deoarece nu a avut o bază sportivă corespunzătoare eșalonului în care voia să joace. Pînă la urmă echipa s-a desființat. A fost mult mai simplu așa“.**

— Bineînțeles. Și asta pentru că, probabil, celor ce se ocupă de bunul mers al treburilor la Tg. Frumos nu le place fotbalul, nu le plac... complicațiile. Cît privește amintita hotărîre a F.R.F., credem că ați observat, începînd cu returul, juniorul din echipele de B și C nu mai poate fi schimbat decît tot cu un junior. În această privință totul este, de acum, foarte clar. Celelalte probleme despre care ne-ați scris au mai fost și vor mai fi dezbătute în coloanele revistei.

LA 26 DE ANI !

„Va mai juca Dumitrache în echipa noastră națională ? Aș vrea, de asemenea, să aflu părerea dv. în legătură cu faptul dacă Dinamo mai poate cîștiga în acest an campionatul ?“ — ne întreabă AUGUSTIN POP, din localitatea Tureni, județul Cluj.

— 1. Dumitrache nu are decît 26 de ani, iar la 26 de ani nimeni nu se poate considera bătrîn. De altfel, Valentin Stănescu speră în revenirea lui Dumitrache la acea formă sportivă care l-a consacrat. Totul depinde numai de Dumitrache. 2) Sigur că Dinamo mai poate cîștiga campionatul. Și speră s-o facă, după cum au afirmat-o recent, atît antrenorii cît și jucătorii dinamoviști. Rămîne de văzut ce... părere au și celelalte aspirante la cununa de lauri.

● PE SCURT ●

Alexandru Rusu (Cluj) : Încă nu-i tîrziu să vă adresați unui club, pentru a practica fotbalul ;

Dan Radosu (Motru) : 1) Iordănescu a apărut în formația Stelei cu ocazia primelor meciuri de verificare din această iarnă; 2) Dumitru este căsătorit;

Stelian T. Adrian — Oarja (Argeș) : Veți primi abonament la revista FOTBAL, începînd cu 1 februarie sau 1 martie ;

Constantin Armeanu (Tătărani — Dîmbovița) : Am publicat în nr. 400 al revistei noastre programul returului Diviziei A.